

Op 5 november overleed Fons Van Dijck, oud-leerling ret. 52, oud-leraar, oud-pastoor van Mol Petrus en Paulus, deken van Hoogstraten, pastoor van Wortel.

Frans Snels, klasgenoot van Fons, sprak in de afscheidsviering onderstaande hommage uit.

Ik leerde Fons Van Dijck kennen vlak na de oorlog in september '45, toen hij, evenals ikzelf in het Klein Seminarie te Hoogstraten arriveerde.

Fons behoorde tot de regio Loenhout, Wuustwezel, Essen, Kalmthout, Wildert, Horendonk, Kalmthoutsenhoek. Dat was de streek – ik ben er bijna zeker van – die de meeste priesterroepingen voortbracht op het Seminarie. Dat waren er destijds veel. Van de retorica 52 waartoe Fons behoorde, gingen er meer dan twintig naar het Groot Seminarie van Mechelen in Mechelen. Dat was, met nog een paar paters, meer dan de helft van de priesters van de twee klassen. Dat waren er toen van één school wellicht meer dan nu van heel België.

Fons was één van hen. Die wereld is veranderd en dat heeft die generatie priesters moeten meemaken: die aftakeling van het geloof, eigenlijk te veel voor één mensenleven.

Om zich goed voor te bereiden op het leven in een parochie vroegen nogal wat jonge priesters om eerst enkele jaren in het onderwijs door te brengen. Ik weet niet of Fons het gevraagd heeft. Hij kwam in ieder geval voor de tweede keer naar Hoogstraten en voor de tweede keer op het Klein Seminarie. Hij zei me later dat hij er graag was. Fons was overal graag.

In 63' ging Fons naar Mol, naar de parochie Petrus en Paulus. Ik denk dat hij daar wellicht zijn beste tijd heeft doorgebracht. Hij was enthousiast, was er graag gezien en in de volle kracht van zijn kunnen. Toen reeds toonde Fons zijn grote vaardigheid in het leggen van contacten, ook met niet-gelovigen. Dat was toen niet vanzelfsprekend. Hij vertelde hoe hij met 11-11-11 met de collectebus op stap ging, aan de ene kant van de straat Fons, aan de andere kant van de straat de rode socialistische volksvertegenwoordiger Jef Sleenckx. U moet dan nog weten dat 11-11-11 destijds door nogal wat pastoors gezien werd als een beetje concurrent van Broederlijk Delen. Fons droeg juist zulke organisaties een warm hart toe.

In '85 kwam Fons voor de derde keer naar Hoogstraten. Hij werd hier deken, al gebruikte hij die titel niet graag. Hij deed nogal wat huisbezoeken, later ook in Wortel. En dat ging hem goed af. Op zijn best vond ik hem in zijn homilies bij begrafenissen. Hij kwam steeds origineel uit de hoek, ging de mindere kanten van de overledene niet uit de weg, maar gaf er een draai aan die getuigde van veel mildheid. Wat hij bijzonder goed kon, was delegeren, een ander aan het werk zetten. Een deugd van een pastoor zul je zeggen, al zullen er hier in de kerk wellicht zijn die vinden dat hij daar wel erg ver in kon gaan.

Hij kwam naar Wortel om het wat kalmer aan te doen en dat bleek nodig, want zijn gezondheid begon hem parten te spelen. Hij is toen opgenomen voor kanker. Gelukkig herstelde hij goed. We waren in Wortel blij hem terug te zien. Ik herinner me nog zijn officieel afscheid: volle kerk en dito receptie.

In '14 ging hij voor de vierde keer naar Hoogstraten, naar een serviceflat. Het zou zijn laatste '14-'18 worden. Hij werd er goed verzorgd door Lieva, zijn huishoudster. Hij was nog pastoor van de parochie van het Begijnhof, waar eens per maand nog een dienst is van de Orthodoxe Kerk. Typisch voor Fons. Hij deed ook nog de Mis in het rusthuis. Vele zieke en oude mensen heeft Fons Bezocht. Ziekenbezoek, een werk van barmhartigheid. Fons deed het.

Fons zei me dat hij thuis, toen hij jong was, niet graag op de akkers van de boerderij werkte. Hij was de man die liever op de akker van de Heer werkte. 'De oogst is groot en het aantal arbeiders is gering' zei Jezus. Fons was één van die arbeiders, een goede.

Hij liep ook graag over Gods akkers en velden. Zijn vakantie bestond dikwijls uit wandelen, liefst als pelgrim naar oorden liefst in het zuiden, zoals Assisi en Compostela. Maar ook op de kolonie van Wortel kon men hem veel vinden. Je mocht dan wel niet te laat opstaan. Fons was ook een overtuigde Vlaming. Op de 11 juli hing de leeuwenvlag uit op de pastorie. Niet iedereen was daar altijd blij mee.

Hij is nu heengegaan. Nog geen maand geleden vertelde hij dat hij liefst in de herfst zou sterven en dat zijn as zou uitgestrooid worden. Dat het zo rap zou gebeuren had hij zeker niet gedacht of verwacht. Wij ook niet.

Frans Snels